

Chương 6

Động Lòng Trong Nháy Mắt

Bọn nô bộc áp úng, vừa định mở miệng hỏi Tô Hồng Tụ có thể đổi những đồ cổ xưa này không, bọn họ nguyện ý bỏ tiền mua mới cho nàng, nhưng mà Tô Hồng Tụ phát xong một số mệnh lệnh, xoay người rời đi, trong chốc lát đã không còn ở trong nhà gỗ tan hoang này.

Bọn nô bộc không cách nào, đành phải khẽ cắn răng, “ì ạch” “ì ạch”, đầu đầy mồ hôi, nâng tủ đồ bằng đồng nặng đến mấy trăm cân treo đầy quần áo.

Nàng vừa đúng lúc đi qua sau lưng Sở Dật Đình.

Sở Dật Đình đã cầm mũ che mặt, Tô Hồng Tụ đứng sau lưng hắn, không thấy được mặt của hắn, chỉ nghe phía trước hút khí một mảnh.

Mặt Tô Phúc đỏ bừng, vội thở hỏn hển, mắt giống như có thứ gì đó chần trụ lại, chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Sở Dật Đình.

Hắn há miệng, muốn nói gì, lại thất bại phát hiện mình hoàn toàn không tìm được từ ngữ gì để hình dung Sở Dật Đình anh tuấn và tuyệt mỹ.

Sở Dật Đình rất trẻ tuổi, năm nay mới tròn mười chín, thân hình hơi mỏng manh, nhưng lưng thẳng tắp, tóc tung bay, dưới ánh mặt trời chiếu, lại có một sức hút kỳ dị.

Mày kiếm của hắn chạm vào tóc mai, cặp mắt màu lưu ly lạnh lạnh, nhìn về phía người khác thì giống như bắn vèo vèo về phía đối phương ngàn vạn mũi tên nhọn.

Cũng không phải xuyên qua thân thể người khác, mà trực tiếp xuyên qua tim đối phương.

Cõi đời này trời sinh có một kiểu người, hào hoa phong nhã, khuynh quốc khuynh thành.

Bọn họ sinh ra nhất định không giống người khác, phong thái tướng mạo khác xa người khác, ngoảnh đầu lại trong mấy chục ngàn đời, không chắc có thể thấy tuyệt đại giai nhân như vậy.

Tô Phúc cảm giác mình bị trúng tên rồi, lồng ngực bằng xương bằng thịt bị xé rách một miệng máu, máu tươi đầm đìa, quận đau không dứt, giống như liêu mạng kêu gào dữ tợn, muốn dùng thứ gì đó tói chặn vết rách này.

Lấy được hắn! Phải có hắn! Xâm phạm hắn!

Chỉ có thể lấy được nam nhân này, ngực của hắn mới không còn đau!

Chỉ có hung hăng xâm phạm nam nhân này, nhìn hấn lặn gào thét dưới người mình, nhìn khóe mắt đuôi mày của nam nhân lạnh lẽo và tuyệt mỹ này lắng lơ sau khi động tình với mình, cuộc đời của mình mới hoàn mỹ!

Giống như tất cả những người đã từng chứng kiến dung nhan của Sở Dật Đình, Tô Phúc cũng bị ma chướng rồi, hấn thậm chí quên mất sợ, run run rẩy rẩy, mặt đỏ bừng nhảy về phía Sở Dật Đình.

Chỉ nghe “Xoẹt” một tiếng, Sở Dật Đình rút kiếm ra. Mũi kiếm màu bạc mở ra một mũi nhọn sắc bén màu máu trong không khí, nhìn lại Tô Phúc, hấn đã đầu đầy mồ hôi, sợ hãi và sợ hãi trộn to hai mắt.

Sở Dật Đình huơ một kiếm, thế nhưng lại không chút lưu tình cắt một lỗ tai của Tô Phúc.

Tô lão chỉ nói muốn gặp mặt Sở mỗ, giờ, mặt này đã thấy, nếu Tô lão còn dám dùng ánh mắt này nhìn Sở mỗ...”

Sở Dật Đình thu bảo kiếm lại, thong thả ung dung dùng ống tay áo chùi máu tươi trên lưỡi kiếm, hấn thu kiếm vào vỏ thì đột nhiên ngược mắt, tròng mắt sắc bén co rúc lại, màu máu lạnh lẽo trong tròng mắt tràn ngập -

“Người còn dám nhìn ta như vậy, lần sau ta chặt xuống sẽ là đầu người!”

Sở Dật Đình nói xong, phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại Tô Phúc run lẩy bẩy, đầu đầy mồ hôi, hai chân Tô Phúc không ngừng run lẩy bẩy, một lúc sau, lại run run tê liệt ngã xuống đất.

Chỉ thoáng chốc trong không khí tràn ngập một mùi tanh hôi khó ngửi, mùi khai nước tiểu.

Nô tỳ bên cạnh Tô Phúc rồi rít ửng đỏ gò má, bịt kín lỗ mũi.

Tô Phúc bị hù dọa són tiểu.

Sở Dật Đình đi chưa được mấy bước, đã đối mặt với Tô Hồng Tụ, mắt Tô Hồng Tụ không hề dừng lại nửa khắc trên mặt Sở Dật Đình, đã quét tới, lạnh như băng, cười như không cười tập trung vào đám người mệt mỏi thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi ở phía sau.

Lại khiến Sở Dật Đình hơi ngẩn ra, bởi vì lạnh nhạt của nữ tử này, hàng mi nét mày bình tĩnh đến dứt khoát, trong nháy mắt trong lòng nổi lên một cảm xúc kỳ quái không nói rõ được.

Từ nhỏ đến lớn, Sở Dật Đình đã gặp nhiều người, cho dù là nô bộc tỳ nữ trong phủ hấn, quản gia hầu hạ hấn vài chục năm, đồng liêu trong triều, hay là người xa lạ vô tình gặp được trên đường, mọi người nhìn thấy mặt của hấn, không ai không lộ vẻ dâm tà, si ngốc ngơ ngác.

Thậm chí ngay cả Phụ hoàng hấn, ánh mắt nhìn hấn cũng chuyên chú thâm thúy, si mê yêu say đắm, để cho toàn thân hấn nổi da gà.

Chỉ có Tô Hồng Tụ, không, chỉ có Tô Hồng Tụ và một nữ nhân khác, khi hai người thấy hần, lạnh nhạt, thậm chí làm như không thấy.

Nữ nhân khác chính là mẫu phi của Sở Dật Đình, Thục phi Lý Quỳnh.

Đại Lương vốn là một nước có thực lực hết sức mạnh mẽ, thậm chí từng có cơ hội tiêu diệt hết Đại Chu, nhưng kể từ sau khi trong hậu cung xảy ra một chuyện bí mật, tinh thần Hoàng đế bắt đầu thất thường, không quan tâm chính sự, cuối cùng lại trở nên điên điên khùng khùng, có lúc gần như điên cuồng.

Trừ Sở Dật Đình và bản thân Hoàng đế, không ai biết chuyện bí mật này, tất cả cung nhân ban đầu biết được chuyện bí mật này đều đã bị Hoàng đế Đại Lương ngu mã phanh thây, san bằng cử tộc.

Đó chính là, Thục phi Hoàng đế Đại Lương yêu mến nhất, hần gần như chuyên sủng hàng đêm lại chạy trốn cùng một thị vệ.

Một thị vệ nhỏ có dung mạo, quyền thế, địa vị, cho dù ở bất kỳ phương diện nào cũng không sánh nổi với Hoàng đế.

Hoàng đế không chịu nổi đả kích như vậy, cả đời hần nữ nhân yêu duy nhất chỉ có Thục phi, mặc dù trong hậu cung của hần có mấy trăm nữ nhân, nhưng chẳng qua chỉ vì theo hạn định, vì củng cố địa vị và quyền thế của hần. Sau khi Thục phi đi, hần dần mất lý trí, trở nên điên cuồng.

Hoàng đế yêu Thục phi, lúc đầu, chính là bởi vì ánh mắt Thục phi nhìn hần không giống những nữ nhân khác trong hậu cung.

Nhàn nhạt, lạnh lùng, u ám mà trầm tĩnh, giống như hoàn toàn không nhìn hần, mà xuyên qua hần, nhìn nơi khác, vách tường, màn cửa sổ bằng lụa mỏng, lan can chạm trổ, thậm chí không khí không có gì.

Nam nhân càng thành công, càng có dã tâm và ham muốn chiếm giữ lấy vô cùng vô tận, Hoàng đế không tin ngay cả một nữ tử mình cũng không chinh phục được, hao tổn tâm trí để nữ tử kia vui vẻ, kết quả, chẳng những nữ tử kia không động lòng, ngược lại để cho bản thân hần sa vào.

Cái gọi là phụ tử, trừ máu mủ nhất mạch truyền thừa, cuối cùng còn có chỗ khác gần như tương tự.

Năm đó Hoàng đế như si như cuồng yêu Thục phi, cũng bởi vì đôi mắt của Thục phi.

Mà cho tới bây giờ Sở Dật Đình thậm chí đã không thể quên ánh mắt mẫu thân hần nhìn hần, ánh mắt lạnh lùng mà hờ hững.

Hôm nay hần lại thấy được vẻ mặt giống vậy trên mặt Tô Hồng Tụ, trong nháy mắt hần giống như bị vạn tên xuyên tim, giống như có một bàn tay không nhìn thấy, xuyên mạnh qua lồng ngực hần, túm lấy trái tim hần đau đớn khó nhịn, dùng sức lằn nữa, khiến trái tim hần đều đau đến gần như muốn vỡ ra -

Mẫu thân, tại sao người không nhìn nhi thần?

Mẫu thân, nhi thần là nhi tử của người, sao người không yêu nhi thần?

Tô Hồng Tụ, sao người dám dùng ánh mắt lạnh lẽo như vậy nhìn ta?

Mọi người gặp ta, không ai không mừng rỡ, say mê, yêu say đắm, si mê, sao người dám coi như không thấy ta?

Tiện nhân! Tiện nhân! Sao người dám bỏ lại Phụ hoàng! Bỏ lại ta!

Trong lòng Sở Dật Đình quặn đau, trong thoáng chốc lại dung hợp hoàn toàn gương mặt của Thục phi với Tô Hồng Tụ.

Chỉ thấy khước mắt hấn nứt ra, cặp mắt ửng hồng, trong lúc nhất thời toàn thân căng thẳng, sát khí nổi lên.

Trong chốc lát đã định rút kiếm bỏ về phía Tô Hồng Tụ gần hấn trong gang tấc.

Lại bị một câu nói nhẹ nhàng của Tô Hồng Tụ thức tỉnh: “Tránh ra một chút, người cản đường ta rồi.”

“Nghĩ gì thế? Đừng đứng giữa đường.”

Sở Dật Đình kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn đứng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác kinh ngạc trừng mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ lạnh nhạt, bình tĩnh, xinh đẹp đến không tìm ra được một tỳ vết nào đập vào tầm mắt Sở Dật Đình.

Trừ mắt, mặt Tô Hồng Tụ không một chỗ nào giống Thục phi.

Sở Dật Đình cười khở một tiếng, âm thầm tự giễu, rốt cuộc hấn đang nghĩ gì đây? Nàng không phải, mặc dù nàng và Thục phi có đôi mắt giống nhau như đúc, nhưng nàng không phải Thục phi đã từng vứt bỏ hấn, rời khỏi hấn, phản bội hấn và Phụ hoàng hấn.

Bởi vì nhớ tới mẫu phi mình đã không gặp mười lăm năm, tâm tư Sở Dật Đình phiền não, bất tri bất giác siết chặt hai quả đấm, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, ngay cả Tô Hồng Tụ đi qua hấn lúc nào, cũng không hề phát hiện.